

საქართველოს
საბავშვო ჟურნალი

საბავშვო

საქართველოს საბავშვო ჟურნალი

იანვარი
№ 2

1910

მთავარი რედაქტორი
წელიწადი შედგება

შინაარსი

- I—შარამ დემურის ხსოვნას,—გ. თამროშვილისა 3
- II—შაბგის წერილი კატასთან,— ჯექსი, ვაჟა-ფშაველასა . . . 5
- III—ახლად მიბარებული,—(რუსული) შარამ დემურასა . . . 8
- IV—გიგელას სიზმარი,—(სახალწლო მოთხრობა) გიორგისა . 17
- V—ვირის თავგადასავალი.—XVIII ცელილება,—(ფრანგული) ან. ამილახვრისა 21
- VI—კრაზინა და ბუზი,—(რუსული) ელ. ჭიჭინაძისა 25
- VII—ა) ვასართობი,—ბ) რებუსი და აღსნა 26
- VIII—შინაარსი 1909 წლის „ნაკადულისა“ 1

ჟურნალ „ნაკადული“-ს რედაქტორი
მარიამ ივანეს ასული ლომური.

დაიბადა ქ. გორს 21 მარტს 1860 წელს. ჯერ
კიდევ ასალგაზრდა შეუდგა სასოგადო საქმეს, და ცნო-
ბილი იყო, როგორც სასოგადო მოღვაწე. მონაწი-
ლეობას იღებდა ეველა ქართულ სასოგადო საქმეებ-
ში. დიდი ღვაწლი დასდო ტფილისში სახალხო წარ-
მოდგენების და სახალხო კითხვების მოწეობის საქ-
მეს. 1904 წლიდან შეუდგა ჟურნალ „ნაკადული“-ს
გამოცემას, რასაც დიდის სიუპარულით და მხნეობით
ემსახურებოდა სიკვდილის დღემდე. კარდანიცვალა მო-
ულოდნელად ქ. ტფილისის განთიადისას 21 იანვარს
1910წ. 24-ს იანვარს დაახალგავეს იმავე ქალაქში
დიდის ჰეტევისცემითა და თანაგრძნობით.

მრავალ გვირგვინთა შორის იმის კუბოს ამკობდა
მშვენიერი გვირგვინი „ნაკადული“-ს ჰეტარბ მკით-
ხველებისაგან მიძღვნილი.

შინაარსი

- I—მარიამ დემურის ხსოვნას,—ვ. თამროშვიდისა 3
- II—თაგვის წერილი კატასთან, — დეკსი, ვაჭა-ფშაველასი 5
- III—ახლად მიბარებული, —(რუსულით) მარამ დემურისა 8
- IV—გიგლის სიზმარი, —(სახელწლო მოთხრობა) გიორგისა . 17
- V—ვირის თავგადასავალი.—XXIII ცელილება, —(ფრანგულით) ან. აშიდახვრისა 21
- VI—კრაზანა და ბუზი, —(რუსულით) ელ. ჭაჭანაძისა 25
- VII—ა) გასართობი, —ბ) რებუსი და აღსნა 26
- VIII—შინაარსი 1909 წლის „ნაკადულისა“ 1

მარიამ დემურია იმის სრუნევასა და ფიქრში იყო, რომ საწყალ ხალხისათვის უოველ გვარი დასმარება კაეწია.

მარიამ დემურიას ბევრი ნათარგმნი მოთხრობა აქვს თქვენთვის, ბავშვებო!

სომ წაიკითხეთ დეკემბრის „ნაკადულში“ „ბებერ ნამკის“ ამბავი?! ეს მარიამ დემურიამ სთარგმნა, რომ კაკეტოთ, თუ რას ჰფიქრობდა საბრლო ბებერი ნამკი.

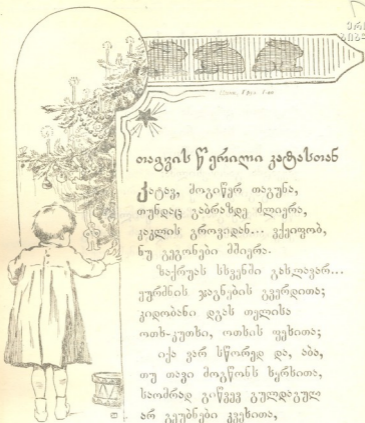
მარიამ დემურია დიდად ცდილობდა, რომ ჰატარა „ნაკადულს“ თქვენი სიუვარული დაქმსახურებინა, „ნაკადულის“ მიერ გადმონაცემ მშობლიურს სიტყვას თქვენს გულში, ჩემო ჰატარა მკითხველებო, ფესვები ღრმად გაეღვა, მაგრამ ეს წადილი საფლავში ჩაიტანა.

თქვენთვის მოამბეე მარიამს კვირგინი უძღვენით, ნიშნად დიდის სიუვარულისა, მაგრამ მარიამისთვის უფრო საამო იქნება, თუ თქვენ, უველანი, დაობლებულს ჰატარა „ნაკადულს“ გარს შემოვრტყმით და მის შეენებას და აღეუბებას გულით ინატრებთ, დაობლებას არ აკრმნობინებთ.

ვეცადოთ, დასმარებულ მარიამს გულს ხინჯად არ გაჭევენ „ნაკადულის“ მწარე ობლობა!

ვ. თამროშვილი

თავის წერილი კატასთან

ქატავ, მოგიწერ თავუნა,
თუნდაც კაბრაზდე ძლიერა,
კაკლის გროვიდან... ვქეიფობ,
ხუ გვეგონები მძიერა.

ზაქრუას სხვენი კახლავარ...
ეურძნის ჯაგების გვერდითა;
კიდობანი ღვას თელისა
ოთხ-კუთხი, ოთხის ფეხითა;
იქა ვარ სწორედ და, აბა,
თუ თავი მოგწონს სერსითა,
საომრად გიწვევ გულდაბულ
არ გეუბნები კვეხითა,

მოდე და გამომაუგანე,

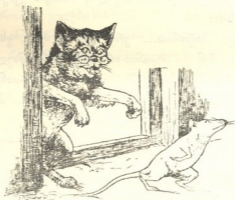
მე ვარ და გიწვევ თავკია!
ვეგონებ, რომ ბევრი იგნავლო,
ვერ მომიწვიდინო კლანჭია,
თავს ვერაფერი დააკლო,
ჭნახე როგორი ბავია!
თავ-სისხლიანი გაგვზავნო,
ღღე დაგაუენო შ:ვია.
გვეითხებოდნენ სწორება:
ძმობილო, რაზე ღნავია!?

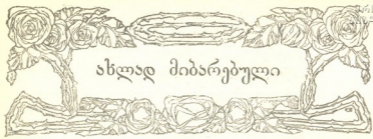
კატის პასუხი

იცი, რამდენი მაცინა,
 წრუწუნავ, შენმა წერილმა?
 სიცილის ცრემლმა უღვაში
 დამიღბო ჩამოდენილმა;
 რაკი საომრად მაწვიე
 ვაჟკაცმა გამოჩენილმა:
 ვით გაგებდო შე ომი
 ბწყალ-ჩლუნგმა, ჩამორჩენილმა?
 მე კიდობანში რა მინდა,
 განა ჭია ვარ, — მატლია?
 ისეთი გიჟიც გკონივარ
 და ეგრე ჭკუბაც მაკლია?!
 შენ თავად მოსვალ ჩემთანა,
 თუმიც ძალიან ხარ ფრთხილია,
 როს გაზაფხული დადგება,
 შემოგაკლდება სილია;
 მაშინ შენს უნებურად
 ჩვენსკენაც ჩამოივლია.
 მანამდე ვერაუერს გეტყვი,
 ტუულად აღგძვრია წინა
 ომისა. — გაკალს შაქქე,
 სიმსუქნე შეიძინა,
 გამოგადგება, როს ბრძოლა
 გვექნება ჰორდაზირია.
 შუბი შუბს ეკებებოდეს,
 კბილსა ჭხვდებოდეს კბილია;
 იძვროდეს მთელი სამყარო,
 ცან ვარსკვლავები ხშირია.

წინ ვინ გარბოდეს, ეშებდეს,
რომ სადმე შეუოს ცხვირია,
ენატრებოდეს საფრადა
ზაწაწკინტელა თხრილია.
ვინ ვის ეხვეწოს: „გამიშვი,
რისათვის დაძიწირია?
აღარ მაქვს არიაქათი,
სომ მხედავ, როგორ ვსტირია?
ორი ორმო მაქვს კაკლისა
და მესამეში თხილია;
გთხოვ მახსატო, არ მომკლად,
სულ შენთვის შემინირია!...

ვაჟა-ფშაველა

ახლად მიბარებული

(რუსულით)

ცრიდა წვიმა. ორ დანამულ მინდორ შუა დაღვრებით იუურებოდა ატალახებული გზა. სოფლის ხარაზი კოჭლი მათე თავის შვილის ხანსლათი მიდიოდა სწვა სოფელში. ხანსლა სასწავლებელში უნდა მიებარებინა. წვიმისაგან ისე მოკაკულიევენ, რომ ორნივე პატარებსა ჰკავდნენ, ძველი ქუდებიც უურებაძდინ ჩამოეფსატათ. ლაპარაკიც არა სასიამოვნო ჰქონდათ.

ისე ელაპარაკებოდა მამა შვილს, თითქო კენესისო, ელაპარაკებოდა მამა:

— სწავლა საჭიროა... ერთ ღროს მეცა ვსწავლობდი, კითხვაც ვიცი. შენ კი მკონია არ ვარჯისარ სწავლისათვის... აბა, ერთი რა მოწაუე ხარ? განა იქ შენისთანები არიან? იქ სასწავლებელია... იქ კითხვა უნდა იცოდე... შენ-კი წიგნი თავის დღეში ხელში არ აგილია...

— ჩვენს ქოხში რომ წიგნები არ არის? — უთხრა ხანსლამ.

— არ არის... მართალია, — დაეთანხმა მამა — ავიღოთ თუნდა ანგარიში... განა შეგიძლიან ისწავლო ანგარიში? იქა სწავლობენ ვადაძმურლებისა და ძღუდლის შვილები, შენა... შენ სულელი ხარ... ნამდვილი სულელი...

მამა სმირად ამკობდა ასე თავის შვილს. ხანსლა გაჩუმებული ისმენდა, ჩვეული იყო ამ კვარ ბაასსა.

— გუშინ ალაუფის კარი დაუკეტელი დაგრჩენდა ^{მცემის} გამოგეშვა... უთხრა მამამ... წარსულ კვირას კიდევ ცოცხი სადღაც გადაჭკარგე... განა სასწავლებელში შეიძლება ვერ მოქცევა? იქ სუუველაფერი წესიერად კეთდება...

— ცოცხი კადობანსედ დამავიწყდა და კადობნის უკან ჩარჩენილიყო...

— ჩარჩენილიყო... ქათმები? ქათმებისას რაღას იტყვი, რომ დერუფანში შეზოუშვი და ერთი მათგანი წელით სავსე ქვებში ჩავარდა—გახსოვს? განა სასწავლებელში შენისთანებს ახსავლიან? იქ მასწავლებელია, ოსტატი. ხანხლას მასწავლებელი თავის დღეში არ ენახა, მაგრამ ემანოდა კი იმისი, მამა სშირად ეუბნებოდა, პატარაობისას სასწავლებელში უსადილოდ მტოვებდნენ, კუთხეში მუქებდნენ, თავსაც მოიჩეხებდნენ სოღმეო.

ხანხლას ეკონა მეც ისე მომქცევინაო.

— გამოვიპარები, ი რაღაც ანგარიშს რომ დამაწეები-ნებენ,— ფიქრობდა გულში ხანხლა — უსათუოდ გამოვიპარები... უხანდაბას ი ანგარიში... ჩემისთანა სულელებისათვის ან სასწავლებელი რა გამოსადეგია... იქ ეველა მასხარად ამიგდებს... გამაბრაზებენ, მცემენ; ერთსელ მოვითმენ, მეორეთ... მერე კი მოთმინებიდან გამოვალ და სულ აღარ წავაღ... მამა კი წინანდებურად თითქო კვნესისო ისე განაგრძობდა ლაპარაკს.

— ახლა ავიდოთ წერა... განა წერა შეგიძლიან? თითებიც კი არა გაქვს ისეთი... მარტო ჩაქუჩის ჭერა შეგიძლიან და არა კაღმისა მაგისთანა ხელებით... განა შენისთანებს წერა შეუძლიანთ?.. ვაი შენი ბრაღი, შე საბრაღო...

— რა წვალში გადავარდე? ფიქრობს ხანხლა: გაქცევაც რომ იეოს, სად გავიქცე — სახლში შეუძლებელია, მამა უკანვე გამკზავნის სასწავლებელში და მცემს კიდევ...

სოფლის საბმლებში დავიძალო? მგონი შეიძლება... სად-

მე ჰურის ნატკის მოვიპარავ და ვჭამ; დამე თივის ძირებში
 შევეოფ თავს და იქ დავიძინებ... მაგრამ სამთარში?.. სამ-
 თარში როგორ მოვიქცე?..

მთელი გზა მამა ასე წუწუნებდა, ხანსლა კიდეც სულ სსვა-
 და სსვა მწარე ფიქრსა ჰქუავდა შეპურობილი.

სოფელს რომ მიუახლოვდნენ, წვიმამ გადაიღო. სკოლის
 ეზოსთან ისეთი ტალახი და გუბეები იყო, რომ ხანსლა ლა-
 ფში ფეხებს ძლივსლა ადგამდა. დაჯდნულ ჩექმებში ტალახს
 ჭეპნი-ჭეუნი გაჭეონდა, ბეჭები და ზურგი სულ დასველებოდა ქუ-
 დიდან წვიმა კისერში ჩანდიოდა. ხანსლა ფიქრობდა: — „იქ-
 ნება მასწავლებელმა კიდეცა მცემოს, სველი რომ ვარ...“

— აგერა სასწავლებელიც, ჰხედავ? სასწავლებელში მიგიუვან,
 ჩატაწირინებ, შემდეგ მაქსიმე სინიციანთან წავიდეთ, მითხრა, ჩექ-
 მები დასაკერებელი მაქვსო...

სასწავლებელი დიდი სახლია ძალად ფანჯრებიანი, რკი-
 ნის სასურავიანი, ლამაზ აივნიანი. სვედ მუბლსვედ ოქროს
 ასოებით აქვს წარწერილი შენობას — სასწავლებელი.

— ფეხები გაიშინდე! ვერა ჰხედავ?..

მამაც და შვილიც ბევრხანს იწმენდნენ ფეხებს ფეხის საწ-
 მენდ ქეჩაზედ, მაგრამ მაინც ჩექმების კვალი რჩებოდა ია-
 ტაკზედ.

მამა-შვილმა მოწიწებით შეადეს სუფთა და ლაზათიან დერეფ-
 ნის კარი. შევიდნენ და გაჩერდნენ ერთს ალაპას, ველარ ბედავ-
 დნენ წინ წასვლას.

მამამ ჰირჯვარი გადიწერა. ხანსლამაც მამას მიჰბაძა.

დიდს, ნათელ კლასში გაღებულ წიგნების განჯინასთან
 მასწავლებელი იდგა. ეველგან წიგნები ევარა მაგიდებზედ, გან-
 ჯინებში.

— შემოდით, შემოდით! — დაინახა თუ არა მასწავლებელ-
 მა, მიიწვია მათე და ხანსლა.

— დილა მშვიდობისა, ბატონო მასწავლებლო... შემოსვლა შეუძლებელია — იატაკს ძოვსვრით.

— არა უშავს რა, შემოდით... სვალ მაინც უნდა იატაკი გარეცხონ. შევიდნენ და კარებთან გაჩერდნენ.

— ჩანსწერად მოიუვანე? ჰკითხა მასწავლებელმა.

— დიად... თუ მოწყვალეებს მოიღებთ და ჩანსწერთ... ბიჭი შეათუ წელში გადადგა... მართალია, სულელია, მაგრამ მაინც...

— შენი კვარი?

მასწავლებელმა დავთარი გადმოიღო და შივ ჩანსწერა სახელი, კვარი და ჩანსწერა წლოვანობა. აგრედვე დედ-მამის სახელიც. ამ დროს ჩანსწერა ჰირდაღებული იდგა ჩუმი და მასწავლებელს შესცქეროდა, თანაც იმისი ემინოდა, ვაი თუ მე თითონ მკითხოს რაშეო.

— კმადლობთ, ბატონო ჩემო, ბოდიშს ვინდით — უთხრა მათემ მასწავლებელს... ახლა-კი წავიდეთ ჩანსწერა..

— მოიცადეთ... ცოტა მაინც შემრეს გზა...

— ჩვენ ამ სოფელში კიდევ სხვა საქმე გვაქვს მაქსიმე სინიციანთან. დამიბარა, ჩექმები მაქვს დასაკერებელიო.

— მაშ... ჩქარობთ? მე-კი მინდოდა ცოტა რამ შელანძარა-კნა ბავშვთან.

სანსწერა შემინდა.

— მარტო წავალ სინიციანთან, ჩანსწერა დარჩეს, ჩანსწერა სხათს შემდეგ შემოვივლი და წავიუვან, — უშასუსა მათემ.

— ძალიან კარგი.

— ბოდიშს ვინდით, ბატონო ჩემო! შენ აქ მოიცადე, — მიუბრუნდა ჩანსწერას.

სანსწერას უნდოდა მამას გამოხდგომოდა უკან, მაგრამ ვერ გაბედა, წინანდელივით ერთს ალაგს იდგა გაშეშებული ჩექმე-ბიდან ჩანსწერ გუბეში.

თავნაღუნული ხანსლა ორივე სელებით სჭესავდა თავის სველ ქუდსა.

— სწავლა გინდა? — ჰკითხა მასწავლებელმა. ხანსლამ თავი უფრო ძირს ჩაღუნა და არა უპასუხა-რა.

— იქნება კითხვა კიდევ იცი? — კვლავ ჰკითხა მასწავლებელმა.

ხანსლა სდუძდა.

მასწავლებელმა მეჭსედა ხანსლას და უცებ სთქვა:

— დასასვენებლად არა მცალიან. განჯინაში წიგნები მაქვს შესალაგებელი. არ მომეშველები?

ხანსლა გახუმებული იდგა.

მასწავლებელმა აიღო რამდენიმე წიგნი, სკამზედ შესდგა და განჯინის ზემო თაროზე დააწყო, მერე უცბად მიუბრუნდა ხანსლას:

— მომეცი აის ორი წიგნი.

ხანსლამ უხერხულად აიღო წიგნები.

— ქუდი დასდე! — ურჩია მასწავლებელმა. — აქ მომეცი წიგნები.

ხანსლამ მიაწოდა, მასწავლებელმა დააწყო წიგნები.

— უოზად! ასლა აგერ იქით რომ აწევიან, ისინი მომა-წოდე.

ის წიგნებიც მიაწოდა.

— აგერ მეორე მაგიდაზე რაც არის... მერე დანარჩენიც... ასლა რაც დარჩა სულ მოძე. აგრე, აგრე, მადლობელი ვარ, მადლობელი...

ხანსლა გაუბედავდა შველოდა.

— საცაა მამაშენი მოვა და ჰნახავს, რა კარგადა ვმუშაობთ მე და შენ, — უთხრა მასწავლებელმა. — იქნება, მამაშენსაცა შველი ხოლმე?

ხანსლა სდუძდა.

— წაღების კერვა არ იცი?

ხანსლამ უარის ნიშნად თავი გაიქნია.

— ჭო, წაღების კერვა ძნელია, — უთხრა მასწავლებელმა, — მბგრამ დაკრება-კი უსათუოდ გეცოდინება, იცი თუ არა? ჭა?

— ვიცი, — ჩურჩულით უპასუხა ხანსლამ.

— ძლიან კარგი.. აბა, კიდევ რა იცი?

— ძაჟის გასანთვლა.

— ძლიან კარგი.

ახლა მასწავლებელი სკამიდან ჩამოვიდა და შეორე თარო-ზე დაიწყო წიგნების ლაგება.

— თამაძობა? გიუვარს? — ართურმა გითამაშნია? ჭკითხა უცებ მასწავლებელმა.

— შითამაშნია.

— შწეერობანა?

— ფრიალა არ აგიფრენია?

— ამიფრენია.

— ვინ გიკეთებდა ფრიალას?

— თითონ ვაკეთებდი.

— იცი განა?

— ვიცი.

— ჩსრიალათიც? — გაიღიმა გაკვირვებულმა მასწავლებელმა.

— ეგმც ვიცი.

— მაშ, უოჩალი ბიჭი ეოფილხარ. იქნება სწავლითაც კარგად ისწავლო. გინდა-კი სწავლა?

ხანსლამ თავი გაიქნია უარის ნიშნად.

— არ გინდა? რატომ? გაკვირვებით ჭკითხა მასწავლებელმა. ხანსლა კიდევ შეკრთა და ჩურჩულით უპასუხა:

— გეშინიან...

— გეშინიან? რისა გეშინიან?

— ქე თითონაც არ ვიცი... აი რაღაცა არსმექიკა.

— ართმექიკისა? ეგ სომ ანგარიშია, თვლა...

— თუღა სომ იცი?

ხანსლა დაიბნა.

— არ ვიცი.

— აბა, დაათვარიელე, — რამდენი ფანჯარაა აქა?

ხანსლამ მიიხედ-მოიხედა და სთქვა:

— სამი...

— მართალია... სკამი რამდენია? რაც სკამებია, უკვლა დასთვალე.

ხანსლამ სკამებიც დასთვალა.

— ოთხი.

— ერთი სკამიც შეორე ოთხიდან რომ გამოვიტანო და აქ დაგსდგა, მაშინ სულ რამდენი იქნება?

— ხუთი.

— ნამდვილია. ესეც შენი ართმექტია. აბა, რისა გეში-ნოდა? ეთხადი ეოვილხარ, ეოხადი!

— წერა იცი?

— წერა რაღა არის? დაეკითხა ხანსლა?

— წერასაც ძალე ისწავლი.

— მე სხვანაირი თითები მაქვს, თავის დღეში არ მიწერია.

— აბა, მიჩვენე შენი თითები.

ხანსლამ გაუწოდა სველი ხელი, მოუხემაჯ-გაპარჭეული. მისწავლებელმა მხიარულად დასთვალა ხანსლას ხელსე თითები!

— ერთი, ორი, სამი, ოთხი, ხუთი... განა ცოტაა შენ-თვის ხუთი თითი?

ხანსლა იღიმებოდა.

— ხუთია, მაგრამ უვარგისია, განა ამისთანა თითებით სწერენ?

— რად იქნება უვარგისი? მაკ თითებით არ გეჭირავს მახათი?

— მასათის დაჭერა კი ვიცი.

— კოვზისა?..

— კოვზისა.

— მაშ, ფანქარისა და კალძის დაჭერასაც იხსენებ. თითები ღონიერი გაქვს, მარჯვე... ალბად სალამურის გამოჭრაც გეცოდინება?

— ვიცი.

— ჰხედავ, რა კარგი თითები გქონია.

ხანსლა გამსიარულდა. შერე უცბად ჰკითხა მასწავლებელს:

— კითხვა?

— კითხვა სულ ადვილია. სურათიან წიგნს მოგცემ. აბა, გადხსინჯე, როგორი წიგნია.

მასწავლებელმა ხანსლას წიგნი მისცა.

— აი აქ დაჯექი და გახსინჯე... ვიდრე მე წიგნებს გადავარჩევ. ხანსლა დაჯდა. მასწავლებელი წიგნების რბევას შეუდგა.

ხანსლა სიამოვნებით მიხჯავდა, წიგნში ბევრი სურათები იყო, ერთ ფურცელზედ — ანკელოზი, მეორეზე — აკვინთ ბავშვი, შემდეგ — ვიღაც ჰატარა ბიჭი, მარხილი, კიბო, ქუდი, ფანჯარა, კატა. სუეველა კარგი სურათები იყო, ერთს ალაგას ისე მოეწონა სურათი ხანსლას, რომ თავი ვეღარ შეიძგრა და აღტაცებით შეჰკვივლა:

— ზა, ზა, ზა! მთიდან მოსრიალებენ!.. ერთი თოვლში გადაგორებულია. მასწავლებელმა სურათს დასედა.

— შენ კი არ გისრიალნია მთიდან? — ჰკითხა მასწავლებელმა.

— მისრიალნია.

— რითი?

ისევე გააბეს ბახსი. ხანსლას აღარ ეძინოდა მასწავლებლისა, ეოხილად აძლევა ზასუსსა, და თითონაც უამობდა სხვა და სხვა ამბავსა.

შემდეგ მასწავლებელმა სთხოვა, რომ კიდევ ეშველნა წიგნების დალაგებას — ხანსლა სიაძოვნებით შეკლოდა. მათე რომ მოვიდა — ხანსა, რომ ოსტატი და შეკირდი ერთად მუშაობდნენ.

— ოჲო, ეს კაი აძმაგია! ჩემ ხანსლასთვისაც გამოიხდა საქმე!

— ძალიან კარგად მშველოდა, ეოხალია!

— აბა, წავიდეთ ხანსლა, თორემ დაგვიტვიანდება... ბატონო ჩემო, ბოდიშს ვინდით შეწუსებისათვის!

— გაგიმარჯოთ. ხანსლა, მადლობელი ვარ! მამ ორმაბათს ვიწუებთ სწავლას. მოდი უსათუოდ...

— მოვალ, მოვალ! — მხიარულად უხანსუსა ხანსლამ.

გზასედ მამას ეუბნებოდა:

— ღმერთო ორმაბათი ძალე მოვიდეს! ი, ვერანა ანგარიში ჩქარა მინდა ვისწავლო.

— აღარ გემინიან?

— რისა მემინიან? ოცამდინ თვლა კიდევ ვიცი... კითხვასა და წერასაც ძალე ვისწავლი. რომ იცოდე, მამა, რა სურათობია წიგნებში! ჰა, ჰა, ჰა, რა კარგებია, რა კარგები!..

მარიამ ღვთისმშობელი

გიგლას სიზმარი

(სახალწლო მოთხრობა)

ღოთი ცუღცსეღბ მძჟე, დედიღოძან, გუღსი წიღიძე, სენ გენაცვბღე!.. ესვეწებოღბ ჰბტბრო გიგღლბ თბვის დეღბს.

— ბრბ, შვიღო, ესღბ დრო ბრ ბრის, დბიძიე დბ, როცბ მბმბშენი სბკვევეღს შკობბტბრებს, მბშინ მენჯბ დბ თბმრიკობსც კბნფეტუბით დბგბბერებთ დბ ჩურბსეღლებსც მოკცემთ, გობზინბესც დბ ვბძღებსც. ბსღბ კი დბიძიე, ბკერ თბმროს, რბძღენი ხბნიბ, სძინბვს.

— ლო ბღ მუძინებბ... წბიბუტბუტბ თბვისთვის გიგღღბმ. კიდეე ბევერი სბბუთი ჰქიბდბ გიგღღბს იძის დბსბმტკი.

ცებლად, რომ ესლა ჩურჩხელა უფრო ურჩევნია, ვადრე^{აქედანვე} ღლი, მაგრამ ამასთან ისიც კარგად იცოდა, რომ ამ საბუთუბით ფონს ვერ გავიღოდა და ამიტომ ისევ ლოკინს მიამურა.

ისდიდა გიგლა ტანისამოსს და თვალები-კი თაროსკენ მიუბრუნდა... ან კი როგორ არ გაესქდა იქით? ვეებერთელა სინჯედ ეწეო: მოხარბული ქათამი, ინდოური, წითელ-წითელი ვაშლები, ჩურჩხელები, კანფეტები—ჭრელები და ფონიანები, გოზინაყი, საახალწლო ბანაილა თავის წმლითა და სხვა იარაღითა, ნახუქები და, ვინ იცის, კიდევ-რა!..

როგორც იყო ჩაწვა ლოკინში და დაიწეო ფუტ-ფუტი. გაჯავრებულმა ორიოდუ მუჯღუკუნიც უთავაზა თამროს გვერდებში და თან მიამხნა: აქეთ ლას იწვევ, გო... თუ! თამრიკომ მუჯღუკუნებისა ვერაფერი გაიგო, ის ისევ ტბილად ხერინავდა. გიგლას დედა დამკლავებული ფუსფუსებდა ბუსრის წინ და საახალწლო სამხადისში იყო. ამ დროს შემოვიდა მისი ქმარ., რომელმაც იღლით შეშა შემოიტანა და ბუსარ წინ დაჭყარა.

— გიგლამ დაიძინა? ჰკითხა თივის ცოლს.

— დიძინა, მიუგო ცოლმა.

გიგლას უნდოდა ეთქვა: არა მძინავს, არ შეძინებდა, მაგრამ ვეღარ გაბედა და მოჭევა თავისთვის ფუტ-ფუტს. კიდევ დიდხანს იფრუტუნა და იფრუნა ჩვენმა გიგლამ, ბოლოს-კი ტბილად მიეძინა.

ძიღში საოცარი სიხმარი ნახა.

აგერ, ვითომ მძაღლებმა კიდევ იფიულეს. ამ დროს გაიღო კარები და გამოჩნდა გიგლას ძამა. ხელში ეჭირა ის საუსე სინი, რომელიც თაროსედ იღვა. მერე შემოღვა მარჯვენა ფეხი და თან დაატანა: „შემოვდგი ფეხი, გწკალობდეთ დამურთი, ფეხი ჩემი—კვალის ანკელოზისა!“ ეს სიტყვები სამ-

ჯერ გაიძეორა. შერე მიუბრუნდა ცოლს და მიულოცა ^{სასული} წელიწადი. ახლა გიგლასთან და თამროსთან მიიტანა სინი: აბა, შეიღებო, აიღეთ, რაც გინდათო. თამრომ ერთი წითელი ვაშლი აიღო. ჯერი გიგლასზედ მიღვა. გიგლამ დაუწყო ხალს ცქერა.

უცებ ეს ხილი აირია ერთმხნეთში და გიგლას ჰირისაკენ გასწია: გოზინაჲ, კანფეტები, ჩურჩხელები სულ ჰირში უცვოდდა.

— მოიცათ, ნუ დამახრჩეთ! უვიროდა გიგლა.

ამ დროს წამოსტა ინდოური, და რომ ნახა ეს ალიაქოთი, მიჭეუა და დაუწყო უღაზვა. სულ მან დაუღაზა ეგელაფერი. ერთი ნამცეცი ხილიც აღარ გაუშვა. მოხარბული ქათამიც გადაუღაზა. ახლა მიუბრუნდა ბასილას *) და ამასაც ჩაუთავაზა თავში, მის გადაუღაზვასაც აპირებდა.

მაგრამ აქ ბასილა წამოსტა, წამოავლო თავისს ხმალს ხელი და შეუტია ინდოურს.

ინდოურმა იკადრა გაქცევა, და ბასილაც ხმლით უკან დაეღევენა.

არა, ბასილა კი არა, თვითონ გიგლასა!.. მისდევს ინდოურს და ეძახის: მაშ, შეგარჩენ კანფეტების და ჩურჩხელების დაუღაზვას?..

მოარბენინა მთლად მინდვრები, ტყეები, მთები... ერთ ორჯელ კი მოარტვა თავისი ნაზუქის ხმალი კურტუმში, მაგრამ ინდოური მაინც გაექცა. წავიდა, ველარ დაიჭირა!..

ხამოჯდა ერთს ქვაზედ დაქანცული გიგლა და დაიწყო ტირილი. ამ დროს მივიდა მასთან მისი აშხანაგა, მეზობლიანთ ჰატარა სიძონა.

— რათა სტირი, გიგლავ?

*) ნაზუქის ცომისიგან გაკეთებული და გამოძახარი კაცია.

— როგორ არ ვიტყვით, ინდოურმა სულ დაგკვირებდა რაც ხილი გვექნება და დავრჩით ცარიელები!

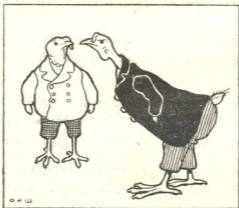
— სუ, კუჭი, მაგისტვის რა გატყობებს? ხილი ჩვენც არა გვაქვს, იმიტომ რომ დედა ჩემი ავად არის და მამას ფულუბი სულ იმის წამლებზედ დაქნარჯა. მაგრამ რა უყოთ. მაგისტვის რად უნდა ვიტყვით?

— „შემოვდგი ფეხი, გწვებლობდეთ ღმერთი!“ მოესმა გიგლას თავის მამის ბოხი ხმა, და გააჭვიტა თვალები...

— ჭაჭა... ა, თურმე სისძარი უოფილა! აკერ ხავსე სინი, სანთლებით გაჩირადნებული, აკერ ის სამაგელი ინდოურიც, როგორ გაჭიმულა სინზედ!..

გიგლა ფიცხლავ წამოხტა ლოკინიდან და მამას და დედას უელზედ ჩამოკვიდა.

ვიორჯი

პირის თავგადასავალი

XXIII ცვლილება

(ფრანგულით)

ამა. უგუნურო! როგორ თუ 50, როდესაც ერთ სელში მქექს 7 და მეორეში 8. ბიჭი. 50-იც, მამა!

მამა. (აჯივრებს) 50, მამა! ვერა ჭხედავ, შე სულელიო, რომ 50 გროშია და არა ფრანკი.

შეილი. არა, მამა, მაგრამ მაინც 50 იქმს.

მამა. 50 რა? შე მხეცო! ღმერთო, რა სულელია! 50 სილა რომ გავარტყა, 50 ფრანკს იქმს?

შეილი არა, მამა, მაგრამ მაინც 50 იქნება.

მამა. მამ, აი, იანგარიშიე, მხეცო, უთხრა მამამ და მიანულა სილუბი. ძვილმა შექნა ტირილი. შე გავჯავრდი, თუკი ბიჭი სულელი იყო, რა იმისი ბრალდია! ეს კაცი არა ღირს, რომ ამას დახმარება გაუწიო, — გავიფიქრე შე. ერთას კვირის სამეოფი ფული ხომ ვამოვინე, სვალაც კიდევ მოუგროვებ და მერე წავალ ისევ ჩემ პატრონთან. იქნება უფრო კარგად მიმიღონ. მოვშორდი ფანჯარას და დაუწვეე ბაღასს ჭამა იქვე გზის ზირას. მერე შეველ თავლაში, სადაც ება რამდენიმე ცხენი საუკეთესო ალაკებსე. შე სულ უკან კუთხეში დაუდექი მოწიწებით და მივეც ფიქრებს თავი. აქ არავინ მიცნობდა; რომ ჩამოვდამდე, კენრიეტა შემოვიდა თავლაში იქაურობის დასათვალერებლად, რომ გავეცა, სასრდო გვქონდა თუ არა. შე რომ დამინახა უსასრდოთ და არც ჩალა მეგო, დაუძახა მოჯამავირეს.

—ფერდინანდ, —უთხრა, —დაუკეჩალა ამ ვირს, რომ ნოტივად მიწაზე არ დაწვეს, ცოტა შვრიაც დაუეარე და თივაც მიეცი, იქნება წუალიც სწუროდეს.

ფერდინანდ. თქვენ, ქალო, მამათქვენს გაღარბებთ, განა კველას ეური უნდა უგდოთ. რა გენაღვლებათ, საცა უნდა დაეგდოს ეგ ზირუტევი, ოკუილი ხარჯი იქნება!

გენრიეფა. როცა თქვენზე ეურადლებითა ვარ, მაშინ რატომ არას ამბობთ, ფერდინანდ; მე მინდა რომ აქ ადამიანს და ზირუტევს ეურის გდება არ აკლდეს.

ფერდინანდ. ბევრი კაცია ზირუტევს მიემკსავსება, თუმცა ორფეხიანია.

გენრიეფა. აკი ანდასაც არის, თივის მჭამელ ზირუტევს წააკავსო.

ფერდინანდ. თქვენზე-კი არ ითქმის ევა, ისეთი ჭკვიანი ხარტ და მოსწრებული როგორც მაიმუნი!

გენრიეფა. (სიცილით) გმადლობ, ფერდინანდ, მაგვეარ შედარებისთვის. მე თუ მაიმუნს მიმაძვსავსეთ, თქვენ რაღა იქნებით?!

ფერდინანდ. სულაც არა, მე ავრე არ უნდა მეთქვა. მამ, მე ვირი დაძიძახეთ, ღორი, ბატი, თუ ეგ მდომოდეს სათქმელად.

გენრიეფა. კარგი, კარგი, კძარა, ფერდინანდ. ეგ იმისთვის მოგდის, რომ, საქმის გაკეთების მაგივრად, ბევრს ებედობ. რაც კითხარ, აასრულე და მაგ ვირს დაუგე და აჭამე.

ქალი გავიდა, ფერდინანდი ბურთხუნით შეუდგა საქმეს. დაძიგო ჩალა, წინლიც მითავაზა, მომიყარა გაჯავრებულმა საჭმელი; ვედრით წუალიც დამიდგა. დაბმული არ ვიყავ და შეშქმლო კიდევ გავზარულიყავ, მაგრამ მინდოდა ამქსრულებინა ჩემი განზრახვა, მეორე დღესაც შეშველნა იმ კაცისთვის. რომ გათენდა, მოვიდნენ ჩემ განსევანად. ჩემმა ზატრონმა გამიყვანა

ერთ დიდ მეიდანზე; ხალხი მრავალი მოგროვილიყო, რაღაცა
 ნაც დაღაბბნდის დაკვრით აცნობეს სოფელს, წარმო-
 გენა იქნებაო! ამ საღამოს წარმოადგენს ნახწავლი ვირი მი-
 რლიფლორი, წარმოადგენს დაიწუება 8 საათზე სკოლის ახლო
 მოედანზეო. გავიძეორე ისევე, რაც წინა დღეს, და კიდევ ვიცე-
 კვე ზოლვა და ვაღსი; ფერდინანდი გავიწუე საცეკვაოდ, ფესი
 მივბწოდე და დაუეოეინე; ჯერ არ უნდოდა გამოეოლიეო,
 მერე ხალხმა შესძახა, ეთამაშე, ეთამაშე ვირსაო, და ისიც
 გამოვიდა, დაიწეო სტომა, მეც ვბამავდი იმას. ბოლოს დავი-
 ღაღე და მარტო ფერდინანდი ცეკვაუდა; მინდოდა ჯამის აღება,
 მაგრამ ჯამი არსად იეო. ავილე ჰატარა კალათა და ჩამოუარე
 საზოგადოებს; როცა გავაგსე, მიუტანე ჰატრონს და კალთაში
 ჩაუცაღე, მერე კიდევ ჩამოვატარე; როცა ვეკლამ მომცა, თავი
 დაუკარ საზოგადოებს და ველოდი, რომ ჩემს ჰატრონს ფული
 დაეთვალა. 34 ფრანკზე მეტი იეო; რაკი დაურწმუნდი, რომ
 საკმაოდ გადუხადე ჩემი ვალი, დაუკარ ჰატრონსაც თავი, გა-
 ვაპე ხალხი და გაუდეგ ჩემს კზას.

— უეურე, თქვენი ვირი გაიქცა, იმხდა მეღუქნე.

— უჰ, რა რიკ ვარბის,—სთქვა ფერდინანდმა; ჰატრონმა
 გადმოძხდა და მიევიროდა, მირლიფლორ, მირლიფლორ, და
 რა ნახა ჩემი ჭენება, გავიგონე მისი შეწუხებული ვვირილი:
 დაიჭირეთ, დაიჭირეთ, თუ ღმერთი გწმთ. ჩემი მარჩენელი ეკ
 იეო, ჩემი ცხოვრება წაიღო. გამოუდექით და დაიჭირეთ,
 კიდევ გაგიმართავთ წარმოადგენას.

— საიდანა გუვთ ეკ ვირი? — ჰქვითხა ერთმა კაცმა: — და
 როდის კიძოვნათ?

— როცა მიპოვნია, იმ დროდანა შეავს, — უპასუხა და-
 რცხვენით კაცმა.

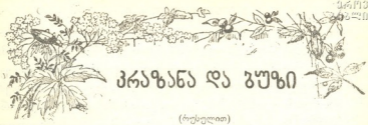
— მესმის, მაგრამ როდის აქეთი, რაც თქვენი? კაცმა
 პასუხი არ მისცა. — მე იმისთვის შეკეკითხეთ, რომ ვიცან, ეკ

ვირი ძალიან ჰგავს კადიმონს, სასახლის ვირს, სწორედ ის არის. მე შევადექი. მესმოდა ხმაურობა ხალხისა. ამ დროს ხემა ჰატრონმა მოჰკურცხლა და გაიქცა მკორე მსრივ, ცოლშვილიც იმას მიჰყვა. ზოგს უნდოდა უკან გამოსდევნებოდნენ, მაგრამ სხვებმა დაუძაღეს, რაკი მე გავიქეცი და მიუაგუნებდი ხებს ბინას. კაცმა-კი მხოლოდ თავისი მოკეპული ფული წაიღო. საღსი დაიძალა; მეც მივრბოდი, რომ დაღაშებამდინ მივსულიყუხ სახლში, მაგრამ დიდი გზა იყო და დავიღალე, ერთი ვერსი-ღა მკელდა სასახლემდე, როცა ჩამობნელდა. ვიცოდი, თავლა დაკეტილი იქნებოდა და გარდავსწევითე, ტეეში გამეტარებინა ღამე მდინარის ჰირად. ის იყო დავწევი რილ ხავსზე, რომ შემომესმა ფრთხილი ფეხის ხმა და ჩუმი ღაპარაკი. უცქეროდი და ვერას ვარსკვდი, ძალიან ბნელოდა. მაინც ვური მოუტდე და აი რა გავიკონე.

ან. ამილახვარი

(წემდეგი იქნება)

კრახანა და ბუზი

(ბუნებრივი)

კრახანამ დაიჭირა ბუზი და მიჰქონდა თავის ბუდეში შესაჭმელად. ამ დროს დაუბერა საკმაოდ ღონიერმა ქარმა; ბუზი, თავის სიფრთხილად გამჭვირვალე ფრთებით ძალიან უძლიდა კრახანას ფრენას. დაქანცულმა კრახანამ აი რა მოიფიქრა: დაეშვა ძირს ბალახსე, გადაღრღნა თავის მაგარ ებებით ორივე ფრთები და ისევე წამოეჭიდა ჭაერში ასატანად და წასვლებად ატანით-კი ძალე აიტანა, მაგრამ მაინც კიდევ ძალე შეაშინა, რომ ვერ ჰსიდა; სედავს, რომ მის ღონეს აღემატება ბუზის სიმძიმე. ახლა სელმეორედ დაეშვა ბალახსე და გადაღრღნა თავი, მერმე-კი ტვირთი, რასაკვირველია, შეუშსუბუქდა და არსეინადაც წაიღო თავის საბრძანებელში.

ელ. ჭიჭინაძე

შინაბრსი 1909 წლის ნაკადულისა

ლ ე ქ ს ე ბ ი

ი. ეკლაშვილისა:

გაუმარჯოს	— I
ქრისტე აღსდგა	— VI
გაზაფხულის პირი	— VIII
შაღღას დილა	— XI
მინდორზე	— XIII
კრუხის ჩივილი	— XV
მეზერის ლილინი	— XIV
ბელურას ჩივილი	— XXIII
ზამთარი	— IV
გოგონას სიმღერა	— V
გაზაფხული	— VII
ნინიას ჩივილი	— IV
მაიმუნი	— XIV
შემოდგომა	— XX
ზამთრის პირი	— XXI
მამა და შვილი	— XXIV

ელაიზაშვილისა:

მერცხლის გოდება	— III
---------------------------	-------

ახოსშირელისა:

გაზაფხული	— X
---------------------	-----

ა. შანშიაშვილისა:

ყუყუჩი, — (ხალხური ზღაპარი)	— XI
მაიმუნი, — იგავ-არაკი ლექსად	— IV
მელია და მეწისქვილე, — (ხალხური ზღაპარი)	— XXIII
მელია და მეწისქვილე, — (დასასრული)	— XXIV

ტუქსიაშვილისა:

ქოჩორას ამბავი	— XII
--------------------------	-------

თუარდოსშირელისა:

კალოს პირული	— XIV
------------------------	-------

აკაკისა:

მოლაღურის ბუდი	— XVIII
--------------------------	---------

კელასი:	
შემოდგომა.....	—XVI
დარბასი:	
წერილი პატარა მეგობართან..	— II
თ. კანდელაკისა:	
* *	—XVIII

მ რ თ ხ რ მ ბ ი ბ ი

ი. ევლოშვილისა:	
ზიპო.....	— I
ია.....	—VI
იაკოს აღდგომა.....	—VII
ქკვიანი ბასარა.....	—IX
ბებეის თავდადისაველი.....	—XII
მამე ჰო—ჰო!.....	—XXI
მამე ჰო—ჰო! (დასასრული).....	—XXII
ნ. ნაკაშიძისა:	
თოლია.....	—V
მათია და ნიკო.....	—XVII
მათია და ნიკო. (დასასრული).....	—XVIII
ყაყა-ფეშეველასი:	
ბერდიხა.—(სურათი ფეშეველების ცხოვრებიდან).....	—X
„ —(დასასრული).....	—IX
ნჭეიტისა:	
დიდედას სიზმარი.....	—XIII
შოგონება.....	—XIX
მილიან შშორდებიან.....	—XXIV
რახიკაშვილისა:	
თავი ბიგა.....	—III
„ „ (დასასრული).....	—IV
ერთის თავხედის თავის ამბავი.....	—VIII
როგორ მოიშორა ხველა-სურდო ბიძინამ.....	—IXV
გულკეთილი ლოკიკინა.....	—XX
ა. ფაღვასი:	
ცხოველების ცხოვრებიდან. (ფრანგულით).....	—II
„ „ (ვაგრძელება).....	—III
მგელა.—(თარგმანი).....	—IV
ცხოველების ცხოვრებიდან.—(ფრანგულით).....	—XVIII
დ. კლიაგასი:	
კატა და თავი.—(აზრი აკაკისა).....	—II
ტამბუქტუ.—(რუსულით).....	—VIII

გიგას ვაზეთი..... —XIV

ქარიყლაპია.—(რუსულით)..... —XIV

აქლემი.—(რუსულით)..... —XV

სირენას შვილობილი.—(თარგმანი)..... —XV

ერთგული სპილო.—(რუსულით)..... —XV

ყვავი და კურდღელი.—(რუსულით)..... —XV

მ. დემურასია:
ბებერი ნაძვი.—(თარგმანი)..... —XXIV

განდევლისა:
პრინცესა..... —XXIII

თარგმანი დ. ეაფიანისა:
დიდი ხე და პატარა ხავსი (ვაგნერიდან)..... —II

როგორ აკეთებს ზღარბი საწოლს,—(ვაგნერიდან)..... —III

სახურავი კრამიტი,—(ვაგნერიდან)..... —VI

ინდოური,—(ვაგნერიდან)..... —VII

კონდორი,—(ვაგნერიდან)..... —XII

როგორ აღწევს თავს ციყვი უბედურებას,—(ვაგნერიდან)..... —XIV

კატა და ციყვი,—(ვაგნერიდან)..... —XVI

ბუმბული—(ვაგნერიდან)..... —XVII

ლიფსიტა თევზის ქერა,—(ვაგნერიდან)..... —XVIII

ხარი ზებუ,—(ვაგნერიდან)..... —XIX

წავი,—(ვაგნერიდან)..... —XXII

ვისთვის მწიფდება გარეული ხილი,—(ვაგნერიდან)..... —XXIII

ჰბ. გაბაშეაღასა:
ხატაურმა როგორ გაიხსნილა,—(საიდგომო მოთხრობა)..... —VI

თარგმანი ელ. ანტონოვსკისა:
კლდის ბაღახა,—(რუსულით)..... —V

თიხის პატარა ნატეხის ამბავი,—(რუსულით)..... — „

პანანასა:
ყარამანას ნატერა..... —III

ვანისა:
ზრდილობის გაკვეთილი,—(კომიკური დიალექტი)..... —IV

თარგმანი თ. ჩაჟავაძისა:
ზვიგენი,—(ტოლსტოიდან)..... —V

ჩაბტი თორემ გესვრი,—(ტოლსტოიდან)..... —IV

გაორგისა:
ახალი წელიწადი..... —I

თარგმანი ეაუაიუსისა:
მარიკო, ტუგო, ფისო (ფრანგულით)..... —I

ვ. თამროშვილისა:

პატარა მეხრეს წერილები.....	—I
" " (შემდეგი)	—V
" " "	—VI
" " (დასასრული)	—VII
გოგლოს გატყევა	—VIII
ალაზნის პირას.....	—IX
ლაღო ლორთქიფანიძის ხსოვნას	—XIV
მაგდოს ყვედრება	—XVIII
მწყურმა აჯობა.....	—XXII
სათაგვეთის სიმშლიობა.....	—XXIV

თარგმანი ან. ამილახვარისა:

ვირის თავგადსაველი, —(ფრანგულით).....	—I
" " (შემდეგი)	—II
" " "	—III
" " "	—IV
" " "	—V
" " "	—VI
" " "	—IX
" " "	—X
" " "	—XI
" " "	—XII
" " "	—XIII
" " "	—XIV
" " "	—XV
" " "	—XVI
" " "	—XVII
" " "	—XVIII
" " "	—XIX
" " "	—XX
" " "	—XXI
" " "	—XXII
" " "	—XXIII

ივანულისა:

არჩილის სიზმარი.....	—XV
----------------------	-----

ნ. ჯანაშასისა:

კოკლი თავგი და კატა	—XIII
---------------------------	-------

თ. აშირაჯიბისა:

მეცნიერობინა, —(თარგმანი)	—XVIII
" (დასასრული)	—XIX

თარგმანი თ. ბაქრაძისა:

წამღვილი სიკეთე	—XX
-----------------------	-----

თარგმანი ხაკო მანაბდისა:

მონადირე, —(ერთ მოქმედებიანი კომედია)	—XV
---	-----

თარგმანი შეხვედრისა:

ლოთი ფრინველები, — (ვ. შინკეს წერილიდან) — XXI
 „ „ (დასასრული) — XXI

დ. ბოგვაძისა:

უძლური ძალი, — (გადმოკეთებული) — XII
 ძალი და ბავშვი, — (გადმოკეთებული) — XV

ე. ვ. — ისა:

შისკნ, — (სომხურით) — XI
 ვარდანას მსხვერპლი, — (სომხურით) — XIII
 ყველაზე საჭირო რამ ქვეყანაზე (სომხურით) — XIV
 სიმღერის ძალა, — (სომხურით) — XV
 ბავშვები და მთვარე, — (სომხურით) — XIX

ახ. ჭავთარაძისა:

სპილო, — (თარგმანი) — VIII
 „ { შემდეგი) — IX
 „ (დასასრული) — X

თარგმანი ტრ. ინასრაძესა:

მამის წრფელი სიყვარული — XXI

თარგმანი კორძეისა:

კალის ჯარის კაცი, (ანდერსენიდან) — XXII

დ. ლუჯუასა:

წითელი ხალათი, — II
 დათეს კობტა, — VII
 კვერცხგულა — X

ზ ლ ა კ რ ე ბ ი

თ. რაზაკაშვილისა:

დიღმელ და მერელ ჭოსის იმბავი, — (ქართლში გაგონილი) — XVI

დათაეა ჭანაშვილისა:

ფრინველთა ენის მკოდნე ვეზირი და ყეინი, — (ძველი არაქი) — XIII

ნ ა რ ე ვ ი

მ. ლელაშვილისა:

შარადა და ანაგრამა — I
 ზმა — II
 არითმეტიკული ამოცანა —
 რებუსი და ილსნა —
 ლექსი პურადომბაზე — II
 გამოცანა —
 რებუსი და ილსნა —
 მოხერხებული პასუხი — III
 შარადა —
 ანაგრამა —

რებუსი და აღსნა	—
გამოცანა	—
რებუსი	—
გასართობი	—V
გამოცანები	—
ზმა	—
რებუსი და აღსნა	—
გამოცანა	—VI
ანაგრამა	—
რებუსი და აღსნა	—
გამოცანები	—VII
რებუსი	—
გამოცანა	—VIII
რებუსი	—
გამოცანა	—IX
რებუსი და აღსნა	—
გასართობი	—X
გამოცანა	—
რებუსი და აღსნა	—
გამოცანა	—XI
რებუსი და აღსნა	—
რებუსი	—XII
ანაგრამა	—XIII
რებუსი და აღსნა	—
შარადა	—XIV
რებუსი	—XIV
გასართობი	—XV
რებუსი და აღსნა	—
ანდაზა	—XVI
ამოცანა	—XVII
რებუსი	—
რებუსი და აღსნა	—XVIII
რებუსი და აღსნა	—XIX
რებუსი და აღსნა	—XX
არითმეტიკული ამოცანა	—XXI
რებუსი და აღსნა	—XXII
რებუსი	—XXIII
შარადა	—XXV
გამოცანა	—
რებუსი და აღსნა	—

ყოველ დღიური სალიტერატურო და საბოლიტიკო გაზეთი

წელიწადი **წ** **რ** **თ** **მ** **ე** **ბ** წელიწადი
მესამე მესამე

გამოვა იმავე პროგრამით, როგორც დღემდე გამოდიოდა.

ყოველ-ღიურ გამოცემის კარდა 1910 წელსაც გაზეთს ექნება

(გამოვა) (სურათუბიანი დამატება) (კვირდობით.)

მიიღება ხელის მოწერა 1910 წლისათვის:

გაზეთის ფასი დამატებითად: წლით როგორც ქალაქში ისე ქალაქ გარედ
ღირს 8 მან. 50 კ., ნახევარი წლით—4 მან. 80 კაპ. ერთი თვით—80 კ.

ცალკე ნომერი ყველგან 5 კაპ. დამატებითი 7 კაპეტიკი

ადრესის გამოსაცემელი 40 კ. 1910 წლად ხელის მოწერით დაურიგდებათ:

ქედლის კალენდარი 1910 წლის, —კვირგულის ფურცლებით

ტფილისში ხელის მოწერა მიიღება „დროები“-ს კანტორაში და წერა-კითხვის საზოგადოების წიგნის მაღაზიაში ი. აქალიშვილისთან; ქალაქ გარედ ხელის მოწერა მიიღება: ქუთაისში—ის. კვარციანიანთან; ბონში—გოგლა შებუქიანთან; ვორში—სკვ. შველიძისთან; ტბათურში სოფლოშ ტარუაშვილისთან.

მიიღება ხელის მოწერა

ყოველ თვეურ სამეცნიერო-შედაგოგიურ და სალიტერატურო ჟურნალ

„განათლება“-ზე

(წელიწადი მესამე)

1910 წლიდან ჟურნალი გამოვა ყოველ თვის პირველ რიცხვებში, გარდა ზაფხულის ორის თვისა, ორიდან სამ ბექედურ თაბახამდის. წლიური ფასი ხელის მოწერათათვის 3 მან. ნახევარი წლით 2 მან.

ტფილისში ხელის მოწერა მიიღება „წერა-კითხვის საზოგადოების“ წიგნის მაღაზიაში და „საქართველოს რედაქციაში.

ადრესი: Тифлисъ Дворянская Грузинская гимназія Л. Г. Воввадзе.

რედაქტორ-გამომცემელი ლ. გ. ბოცვაძე

მიიღება ხელის მოწერა

1910 წლის იანვრიდან 1911 წლის იანვრამდის.

საქმაწვილო სურათებიანი ჟურნალი

ნ ა კ ა დ უ ლ ი

წელიწადი მთავრდება

წლიურ ხელის მომწერლებს მიეცემათ:

24 წიგნი ჟურნალი „ნაკადუ-ლი“ მცირე წლოვანთათვის **12** წიგნი ჟურნალი „ნაკადული“ მოზრდილთათვის.

გარდა ამისა 1910 წლის ხელის-მომწერლებს პრემიად მიეცემათ:

- I. დედაიფა და კუდიანი ვარსკვლავი, — ზღაპარი ევადლის კიქის სურათით. — II. მარჯნები, — ზღაპარი ევადლისა ოთხი სურათით. III. თორმეტი და, — ზღაპარი ევადლისა ერთი სურათით. — IV. ძარ-თული მხატვრული ასოები კუბიკოზე.

ჟურნალს ხელმძღვანელობს უწყვეს საგანგებოდ კარგული სარდაქ-ციო კომისია.

ფასი ჟურნალისა: წლიურად ხუთი მანეთი. ნახევარის წლით სამი მან. სიმზღვარ გარედ: წლიურად შვიდი მანეთი. ნახევარ წლით ოთხი მან. მცირე წლოვანთათვის 24 წიგნი სამი მან. — მოზრდილთათვის 12 წიგნი სამი მან. — ხელის-მოწერა შეიძლება წლიურად და ნახევარ წლით. ფულის შემოტანა შეიძლება ნაწილ-ნაწილად.

ხელის მოწერა მიიღება:

- 1) „ნაკადულის“ რედაქციაში, გოლოვინის პროსპ., ხუბალო-ვის საბ., № 8, ყოველ-დღე 9—2 საათ., სამშაბათობით საღამოთიც.
- 2) წერა-კითხვის გამავრცელებელ საზოგადოების წიგნის მაღა-ზიში, სასახლის ქუჩა, სახლი თავად-აზნაურობისა.

ნაკადულის რედაქცია სთხოვს ხელის-მომწერთ:

ვისაც ჟურნალის ნომრები დააკლდება, მიმართონ აგენტს ანუ რედაქციას, არა უგვიანეს ერთის თვისა.